

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ε. Λ. WHITE

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΜΙΑΣ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

ΤΑΝ, από ένα άσυγχώρητο λάθος του σταθμάρου, έγινε η σύγκρουση των δύο άμαρτωσυχιών, η καταστροφή δεν ήταν και τόσο μεγάλη. "Ένα φορητό βαγόνι μόνο κατεστράφη, κι' αυτό ήταν όλο. Μονάχα ο μικρός σταθμός, στην ήσυχη Κόργγουαϊλ, άναστατώθηκε, ως ότου νά καταρθώσουν νά συγκεντρώσουν τ' αθρία κάποιου Ιπποδρομιού, τ' όποια βρισκότουσαν μέσα σ' αυτό τ' βαγόνι.

Μονάχα ένα από τ' αθρία κατάρθωσε νά ξεφύγει και ν' απολαύσει γιά μερικά ώρες τήν ελευθερία του. "Ωστόσο, οι φύλακες δέν άργησαν ν' άνευρουν τ' άχνη του, άνάμεσα σ'α χωράφια με τ' φρεσκοβρισμένο χόρτο και τ'ώρα τ'ο κατεδίκωκαν, βέβαιον όστι δέν θ'α τούς ξέφευγε κι' αυτό...

"Έκείνο τ'ο βράδυ, τ'α νερά τ'ης λίμνης έμοιαζαν μ' ένα μαύρο γυαλιστερό καθρέφτη. "Η πυκνή ακία τ'ων δένδρων κι' η οίγαλιά τ'ης νύχτας, είχαν κάτι τ'ο άπειλητικό, τ'ο άπαισιον κι' έκαναν τ'η λίμνη ν'α φαίνεται σ'άν ένα άπέραντο πηγάδι, τ'ο όποίου ο βυθός γανθόταν σ'α κατάθρατα τ'ης γ'ης. Πελώρια κούτσουρα, από κάποιο μεγάλο δένδρο, τ'ο όποιο είχαν κόψει, βρισκότουσαν άπάνω σ'α σκοτεινά νερά τ'ης λίμνης.

Τόση ήταν η νηνεμία, ώστε φύλλο δέν κουνιόταν, και σ' όλη τ'η χώρα άπλωνόταν ένα κύμα άφόρητης ζέστης. "Η άτμόσφαιρα ήταν βαρειά, πνιγηρή. "Η ύπεριβίαι έκδρομές και τ'α νυχτερινά μπάνια είχαν γίνει τ'ης μόδας.

Λίγο πριν από τ'α μεσάνυχτα, η λαίδη Πάρμ, η οίκοδέσποινα τ'ου μεγάλου, άσπρου σπιτιού, πού ήταν χτισμένο άπάνω σ'την κορυφή τ'ου λόφου, κατέβηκε, κατά τ'η συνήθεια τ'ης, γιά ν'α κάνει τ'ο μπάνιόν τ'ης μέσα σ'α θροσερά νερά τ'ης λίμνης. Πάνω από τ'ο μπασιερ'ο τ'ης φορούσε μία μαύρη μπέρτα, και σ'α πόδια τ'ης είχε περάσει πλεκτά, έλαφρά σανδάλια. "Η νεαρή γυναικ'α προχούρουσε σιγοτραγουδιώντας κάποιο τραγουδάκι τ'ης μόδας. Γιά πρώτη φορά, μετά τόσα χρόνια, ένοιωθε τ'ον έαυτ'ο τ'ης ελαφραμένο από κάποιο βάρος, από ένα βραχνά, πού πιέζε τ'ο στήθος!

"Απόψε η Κλέμενου, ήταν τόσο χαρούμενη, ώστε θ'α ήθελε ν'α τρέξει, ν'α κάνει τρέλλες σ'άν μικρό παιδί! "Όταν έφθασε κοντά σ'τη λίμνη, πέταξε τ'η μπέρτα τ'ης, έβγαλε τ'α σανδάλια τ'ης κι' έτοιμαζόταν ν'α πέση σ'το νερό. "Ωστόσο, κοντοστάθηκε άναποφάσιστη, τ'ο σκοτάδι τ'ης νύχτας, η νεκρική γαλήνη τ'ου περιβάλλοντος, τ'ην έκαναν ν' άνατριχιάσει... Δίσταζε ν'α μπή σ'α σκοτεινά νερά... Κι' άποφάσισε ν'α περιμένει τ'ην άνατολή τ'ης σελήνης. Κάθισε λοιπόν σ'την όχθη και βούτηξε τ'α δάκτυλα τ'ων ποδιών τ'ης μέσα σ'το νερό. "Ολίγη μέτρα π'ο πέρα, διέκρινε ένα μισοβυθισμένο κορμ'ο δένδρου. Ξεχώριζε από τ' άλλα κούτσουρα πού ύπ'ήρχαν τριγύρω, τ'α φρεσκοκομμένα. Αυτό φαινόταν μαύρο, σ'άν μουχλιασμένο, μισοσπασισμένο από τ'ην ύγρασία, λεπιασμένο! "Η Κλέμενου άνατριχιάσε.

"Μοιάζει με κροκόδειλο! σκέφθηκε. Γέλασε σ'όνη τ'ης με τ'ην άνόητη συγκροισία τ'ης, βούτηξε τ'α πόδια τ'ης περισσότερο μέσα σ'το νερό, κατόπιν άναμψε ένα σιγάρο και βυθίστηκε σ'ε σκέψεις...

"Η Κλέμενου, όπως ήταν συλλογισμένη, δέν πρόσεξε ποιά ήταν η διεύθυνσις τ'ου ρεματός τ'ης λίμνης, άλλωώς ίσως θ'α τ'ης έκανε έντυπωσι, γι'ατι τ'ο πελώριον έκεινον κούτσουρο, χωρίς ν'α τ'ο σπώχη τ'ο ρεύμα, πλησίαζε όλοένα περισσότερο κοντά σ'ε' άσπρα ποδαράκια τ'ης. "Η Κλέμενου σκεπτόταν τ'α περασμένα...

"Η νέα κύτταζε μ' άγάπη τ'ο δακτυλίδι τ'ου γάμου, πού φορούσε σ'το χέρι τ'ης! "Σχε-

δόν δέν πίστευε κι' η ίδια τ'ην εύτυχία τ'ης! Πόσο εύτυχ'η ήταν με τ'ον άγαπημένο τ'ης άνδρα, τ'ον Σέρ Σίμον Πάρμ!

"Η περασμένη άγωνία τ'ης μήπως τ'ον χάσει, τ'ην έκανε τ'ώρα ν'α νοιώθη π'ο βαθειά τ'ην εύτυχία τ'ης και τ'ην άγάπη τ'ης γι' αυτόν. Θυμόταν τ'ην νεανική τρέλλα τ'ης, τ'ον άνόητο παιδικό ένθουσιασμό τ'ης—ήταν τότε μόλις δέκα έξη χρόνων—με τ'ον Ούιντχάμ Πράις, έναν νεαρό ήθοσιό, τ'ον όποιον είχε γνωρίσει κι' άγαπήσει και πού λίγο έλειψε ν'α γίνει η αίτια τ'ης παντοτεινής δυστυχίας τ'ης.

Έίχε φύγει μάλιστα μαζί του κι' έμειναν οι δύο τους μία έβδομάδα δλόκληρη σ' ένα μικρό ξενοδοχείο τ'ου Ντεβονσάιρ.

"Άλλά η συμβέσις ατή τ'ης μιάς έβδομάδος, έφτασε γιά ν'α άντιληφθή τ'ον δύστροπο χαρακτήρα τ'ου, τ'ην έπιπολαιότητά του και τ'η διπλοπροσωπία τ'ου!

"Ένας δυνατός καυγάς τ'ους είχε χωρίσει όριστικώς, κι' άπάνω σ'το θυμό τ'ου ο Πράις τ'ην άπειλησε π'ως θ'α τ'η σκότωνε, άν τυχόν παντρευόταν με κανέναν άλλο. "Η κακότυχη μικρούλα ζούσε από τότε σ'ε μία διαρκή άγωνία, άρνιόταν ν'α δεχθή τίς προτάσεις τ'ων νέων πού τ'η ζητούσαν σ'ε γάμο, και όταν γνωρίσε και άγάπησε τ'ον Σέρ Σίμον, η άπελπισία τ'ης κορυφώθηκε. "Έννεά δλόκληρα χρόνια έζησε σ'ε μία άφανταστη άγωνία ως ότου μία μέρα πληροφορήθηκε π'ος ο Πράις είχε φύγει γιά τ'ην "Άνω "Ανατολή. "Αποφάσισε τότε ν'α παντρευτή. "Ωστόσο, ζούσε κι' άπολάμβανε τ'ην εύτυχία τ'ης, μ' ένα κρυφό φόβο, μη τυχόν παρουσιαστή έραφικά ο Πράις κι' άποκαλύψει τ'ο παλιό έκεινον σκάνδαλο. Και ν'α πού έκεινον άκριβώς τ'ο άπόγευμα, τ'ην ώρα πού έτοιμαζόταν ν'α βγ'η έξω γιά ν'α παρευρεθ'η σ'ε κάποια φιλοφρονητική άγορά, ήθελε ένας άγνωστος, κάποιος Μόργκαν, ε' όποιος τ'ης άήγγειλε τ'ο θάνατο τ'ου Πράις.

"Πέθανε σ'τη Μπούρμα, είπε ο Μόργκαν, κι' έτυχε ν'α παρευρεθ'ω σ'ις τελευταίες τ'ου στιγμές. Με παρακάλεσε ν'α σ'ε ειδοποιήσω...

"Η Κλέμενου με κόπο συγκρατήθηκε, γιά ν'α μη φανερώσει τ'ην ταραχή τ'ης. Εύχάρησσε τ'ον Μόργκαν κι' έτοιμαζόταν ν'α μπή μέσα σ'το αυτοκίνητό τ'ης, όταν ο έξνος πρόσθεσε:

"Έχω μερικά γράμματα, δικά σας, τ'α όποια πού είπε ν'α σ'ε άποστρέψω...

"Η καρδιά τ'ης νέας άρχισε ν'α χτυπά π'ο γρήγορα. Τ'α είχε έχρασει έντελώς έκειναι τ'α γράμματα, μέσα σ'α όποια δέν έκρυβε τ'ο τρέλλό έκεινον αίσθημά τ'ης γιά τ'ον Πράις. "Άλλά ένδ' η Κλέμενου άπλωνε τ'ο χέρι τ'ης περιμένοντας π'ος θ'α τ'ης τ'α έπείστρεφε, όπως είχε έντολη, ο Μόργκαν κούνησε τ'ο κεφάλι τ'ου, λέγοντας:

"Λυπούμαι, μα ξέχασα ν'α τ'α πάρω μαζί μου! Θ'α σ'ε τ'α φέρω...

Ξαφνικά η καρδιά τ'ης νέας σφίχτηκε με ένα καινούργιον φόβο. Κι'επειδή αυτός ο Μόργκαν είχε σκοπό ν'α έμμεταλλευθ'η τ'ο μυστικό τ'ης; Τ'ού είχε π'η τάχα ο Πράις τ'ην άλήθεια;...

"Η Κλέμενου άρχισε ν'α χτυπά τ'ο νερό με τ'α πόδια τ'ης, λίγο νευρισμένη κι' άνησυχ'η. "Η έπιφάνεια τ'ου νερού τ'αράχτηκε, και, καθώς σχηματίστηκαν κύκλοι, πού όλοένα μεγαλώναν κι' άπλωναν, έφθασαν ως τ'ο μαυριδερό έκεινον κούτσουρο πού στεκόταν άκίνητο σ'ε μικρά άπόσταση από τ'α χιονάτα πόδια τ'ης νέας. Κάτι γυάλινο μέσα σ'το σκοτάδι, σ'άν ένα μάτι πού άνοιξει: Τ'ο κούτσουρο πλησίασε λίγο περισσότερο και τ'ο μάτι έκεινον κορφώθηκε άπάνω σ'ις δύο δεκτικές μπουκιές—τ'α άφράτα έκειναι πόδια πού τ'άραζαν τ'ην έπιφάνεια τ'ου νερού...

"Ίσως ν'α εύντησαν παλιές, ξεχασμένες άναμνήσεις μέσα σ'το μυαλό τ'ου κροκόδειλου πού παραμόνευε! Μελαχροινά κορμιά, πού κολυμπούσαν μέσα σ'α κίτρινα, χλιαρά νερά κάποιου μακρινού ποταμού, και

Μ' ένα τρέλλο, άνέληγγο φόβο, η νέα έφυγε τρέχοντας...

ΕΚΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΘΩΜΑ ΜΟΥΡ

Ο σεβαστός καθηγητής του Πανεπιστημίου και εκλεκτός φίλος μας κ. Ν. Χατζηδάκης, είχε την καλοσύνη να μās άποστείλη την κάτωθι άριστοτεχνικήν μετάφρασην ενός εκ των άραισιώνων ποιημάτων του "Άγγλου ποιητού Θωμά Μούρ, συνοδευομένην με σχετικήν έπισηλοτήν του, την οποίαν επίσης δημοσιεύομεν ευχαρίστας.

Άθηναι, 9 'Ιουλίου 1934.

Άξιότιμε Κε Διευθυντά του «Μπουκέτου», Στο τελευταίον φύλλον σας δημοσιεύεται πεζή μετάφραση του ποιήματος του Moore : «This world is all a fleeting show» («Αυτός ο κόσμος είναι λάμψη, πού περνά») επειδή εγώ έχω χάμη μία έμμετρον μετάφρασην του μεγαλοκώλου αυτού ποιήματος, του παλαιού 'Ιρλανδού ποιητή (δημοσιευμένην πρό χρόνον σ' ένα 'Ημερολόγιον με 'Νέα Ζωή»), σας την στέλλω, γιά να την δημοσιεύσετε, άν θέλετε, στο «Μπουκέτο».

Με φιλικόν χαίρειομόν Ν. Χατζηδάκης

ΑΥΤΟΣ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΕΙΝΕ ΛΑΜΨΙΣ ΠΟΥ ΠΕΡΝΑ

Αυτός ο κόσμος είναι λάμψη, πού περνά, Γιά να γελά τον άνθρωπο δωσιμένην Τά γέλια της χαράς, της λύπης τά δεινά, Ψευτικό φώς, νύχην μικρά, προσωρινά, Μονάχη αλήθεια ο Ούρανός μās μένει!

Ψευτικά και της δόξας τά λαμπρά φτερά, Σάν ήλιου στερην λάμψη χρυσομένην 'Η αγάπη, ή έλπιδα, ο έρωσ, κάλλη τρυφερά, Λουλούδια, πού τά κόβει ο Χάρος με χαρά, Μονάχη αλήθεια ο Ούρανός μās μένει!

Ναύτες φτωχοί, σέ μαύρη νύχτα σκυθρωπή, Παλεύομε με θάλασσα άδρυσισμένη Σκέψης άχτίδα, φαντασίας άστρατη Πρόσκαφη ρίχνουν στο σκοτάδι αναλαμπή, Μονάχη αλήθεια ο Ούρανός μās μένει!

(Thomas Moor: «This world is all a fleeting show».)

N. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

ΚΑΙ ΟΛΙΓΗ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ

Ο έρωσ ούσιαστικόν, αλλά χωρίς (ούσιαν,

Έάν δέν συνοδεύεται κι' από περιουσίαν.

Άγάπη γένους θηλυκού, τά θηλυκά (την κάνουν

Και στο σχολείον της όδοσ Σταδίου την μανθάνουν.

Καλόγηροι πληθυντικού τουτίκλην αριθμού, Παράγοντες προς άδριαν λαμπράν του πληθυνμού.

Προδίδω, ρήμα σύνθεσ και πόσης συζυγίας, =(Ισον) περνά με φίλους της τās άρας της άργιας.

Τό 'Υπουργείον πώσας είν' αίτιατικής. Και ρώτησε τά αίτια παρά τοις...ιστοικός.

Ο Γραμματοδιδάσκαλος

κει κοντά μία κουκουβάγια φώναζε λυπητερά, πένθημα... Κι' άμέσως όλα τριγύρω ήσαν πάλι τό ήρεμο όφος τους...

Δέν είχαν περάσει δυό-τρια λεπτά, όταν έτuche κάποιος αλήτης να περάση δίπλα στη λίμνη. Είδη τά ρουχα του Μόργκαν και τή θαλίσα του, κι' επειδή αυτός ήταν ένας δυστυχισμένος κουρελής, σκέφθηκε να έπωφεληθώ από την ευκαιρία. Έρριξε μία σύντομη ματιά τριγύρω του, δέν είδε κανένα, άρπαξε τότε τή θαλίσα και τά ρουχα κι' έφυγε τρέχοντας.

Και πάλι άπλόωχε ή ίδια γαλήνη. Τά μαύρα γυαλιστερά νερά της λίμνης έμεναν άκίνητα σάν ένας πελώριος καθρέφτης, τον οποίον φώτιζε ή σελήνη. Η λίμνη θά κρατούσε καλά τό μυστικό της! Κι' όταν κοντά στα έμερωμάτα οι φύλακες οι όποιοι αναζητούσαν τον δραπέτη κροκόδειλο, τον θηρκαν στην όχθη της λίμνης, τό θηριο ήταν αρκαμένο και θαρρό από τό πλούσιο ανέλιπτο γεύμα του...

Και κανείς δέν μεύαθε ποτέ πώς ή τόσο σύντομη έλευθερία του είχε άλλαξει την μοίρα μιάς γυναίκας!

τά όποια είχαν χρησιμοποιεί για να καταπραΐνουν την πείνα του. Καί πλησίασε περισσότερο! Βρισκόταν τώρα μέσα στη σκιά της όχθης, σάν ένας άπαισιος, σκευτείνος όγκος. Κι' άργά, τεμπέλικα, κουρασμένο από την άπογευματινή διαδρομή του άνάμεσα στα χωράφια, άνοιξε διάπλάτα τις τεράστιες μασσόλες του!

Μά την ίδια στιγμή, μία άνδρική φωνή διέκοψε την μαγευτική σιγή της νύχτας:

— Συγγνώμη, αν ή παρουσία μου έδω εινε μία παροΰσιας! Η Κλέμενου πετάχθηκε όρθή κι' άντίκρουσε τον Μόργκαν. —Τό θέθαιον είνε, ειπε ή νέα, πώς ή λίμνη αυτή κι' όλη ή περιοχή τριγύρω είνε κτήμα ιδιωτικό και μάλιστα μου άνήκει προσωπικώς. Δέν πεϊράζει όμως...

— Έζέρετε, περνούσα γιά να πιάω στο σταθμό, κι' άν και είδα την άπαγορευτική πινακίδα... Όστόσο σκέφθηκα να συντομεύσω τό δρόμο...

— Φυσικά! Κι' εγώ τό ίδιο θά έκανα αν ήμουν στη θέσι σας! ειπε ή νέα και γέλασε εθυσμα.

Στό άκουσμα του γέλιου, τό κούτσουρο της λίμνης άποτραθήχτηκε άπότομα και κρύφτηκε μέσα στη σκιά των δένδρων. Θά περίμενε! Άργότερα!...

Ότσοο ο Μόργκαν δέν έφευγε, τριγύριζε σάν να ήθελε να πιάση κουβέντα. Τέλος ρώτησε:

— Κάνατε τό μπάνιο σας;

— Όχι, άκόμα! Περιμένο ν' ανατείλη ή σελήνη! Σεις φεύγατε; ρώτησε ή νέα, θλετώντας τή θαλίσα που κρατούσε ο Μόργκαν. Ίσως τότε έχετε εκείνα τά γράμματά μαζί σας; Θά μπορούσατε να μου τά δώσετε τώρα!

— Να σας τά δώσω! ειπε ο Μόργκαν κι' άμέσως κάθησε χάμω κι' άνοιξε τή θαλίσα του. Έβγαλε από μέσα ένα μικρό σιδερένιο κουτί και τής τό έδωσε.

— Αυτά είνε! ειπε και κατόπιν πρόσθεσε:

— Όμορφο μέρος έδω! Άλλά να σας πώ δέν θ' άποφασίζα να κολυμπήσω μέσα στη λίμνη, μέσα σ' αυτό τό σκοτάδι! Ποιάς ζέρει τί κρύβει τό νερό μέσα στο θυβά του!... Αυτά τά κούτσουρα! Ποιά! μου θυμίζουν τους κροκόδειλους μέσα στα τέλματα της Άφρικης! — Πιερίεργο, να σας κάνη τέτοια έντύπωση τό ήουχο αυτό Άγγλικό τοπειό! Κιττάεστε! Η σελήνη ανατέλλει!... Δέν μου είπατε, ποτε πέθανε ο Πράσις;

— Πάνε τρία χρόνια τώρα! Άργησα ίσως να έκτηλέσω την τελευταία έπιθυμία του, αλλά ποιός θά μου πλήρωνε τά ναύλα μου γιά να έρθω στην Άγγλία; ειπε ο Μόργκαν μ' ένα πικρό γέλιο.

Η νέα στεκόταν συλλογισμένη με τό σιδερένιο κουτί στο χέρι. Σκεπτόταν πώς έπρεπε να τά έξαφανίση αυτά τά γράμματά και μονομιάς τής ήρθε μία ιδέα...θά τά έβριχη στη λίμνη! Θά έμεναν εκεί όσπου το νερό θά τά... κατέστρεφε. Με μία αυθόρμητη κίνηση, ή Κλέμενου πέταξε τό κουτί μέσα στη λίμνη, σ' ένα σημείο πού τό φώτιζε ή σελήνη. Συγχρόνως ψιθύρισε:

— Σάθηκα!

Άλλά ο Μόργκαν άκουσε αυτή τή λέξι κι' έγινε σκεπτικός. Έρριξε ένα έξεταστικό θέλημα στη νέα, κατόπιν την άποχαίρησε και προπονήθηκε πώς άπομακρυνόταν. Μετα δυό λεπτά όμως έπέστρεψε και κρύφτηκε πίσω από τους θάμνους.

Σκεπτόταν πώς ήταν καλός δότης και θά του ήταν εύκολο να ξαναπαρή τό κουτί. Τά γράμματά αυτά ήσαν πολύτιμα, όμως κατάλαβε από την άστοχη λέξι της νέας! Δέν έπρεπε να χάση τέτοια ευκαιρία! Θά έξεβίαζε την πάμπλουτη λαΐδη!...

Η Κλέμενου ξεγνοιαστή κολυμπούσε τώρα με άπόλαση μέσα στα δροσερά νερά της λίμνης. Ξαφνικά, είδη εκείνο τό μαύρο κούτσουρο κι' ή θέα του την έκανε ν' ανατριχιάση. Φαινόταν γλοιώδες, σαπισμένο κι' αυθόρμητα άπομακρύνθηκε. Κολυμπήσε προς την αντίθετη διεύθυνσι, ώσπου, ξαφνικά, τής ξαναόρισε στο νοΰ ή παρομοίσιος του κορμού του δένδρου με κροκόδειλο. Με μία φωνή φρίκης, ή Κλέμενου άρχισε να κολυμπά προς την όχθη, πετάχτηκε έξω από τό νερό και άφίνοντας την μπέρτα της και τά σανδάλια της εκεί πού τά είχε άκουμπήσει, άπομακρύνθηκε τρέχοντας, πανικόβλητος...

Μονάχα όταν έφθασε στο σπίτι της, λίγο ντροπισιασμένη με τον άδικαιόλογητο φόβο της, γέλασε νευρικά...

Ο Μόργκαν βγήκε από την κρημνώνα του, γδύθηκε, άκούμπησε τά ρουχα του δίπλα στη θαλίσα και θούτηξε μέσα στο νερό, στο σημείο πού τό φώτιζε ή σελήνη κι' όπου λιγα λεπτά προηγήρα ή λαΐδη Πάρμ ειπε πετάει τά ένοχοποιητικά γράμματά. Έκει δίπλα του έπέπελε ένα μεγάλο μαύρο κούτσουρο. Ο Μόργκαν όμως δέν τό πρόσεξε τή στιγμή πού θουτούσε στο νερό... Μά ο κροκόδειλος ώρμησε έναντίον του μ' άνοιχτό τό στόμα. Σε μία στιγμή όλα είχαν τελειώσει... Σ' ένα δένδρο έ-

